

Text: Sk 21,27-36

Datum: 25. srpen 2013

Kazatel: Jaroslav Vetter

Místo: Třebechovice

Biblický text kázání začíná slovy: *Když se těch sedm dní chýlilo ke konci*. To znamená, že asi za dva dny měl být svátek Letnic. Do Jeruzaléma přicházeli židé z celého světa, aby v chrámu slavili velké svátky. Byly tři: Velikonoce, Letnice a Stánky. Taky máme tři velké svátky: Vánoce, při nichž vzpomínáme, že se Ježíš narodil. Bylo vidět děťátko v jesličkách. Velikonoce, Ježíše ukřižovali, viděli ho přibitého na kříži, pohřbili ho, vstal z mrtvých a 40 dní se vzkříšený setkával se svými učedníky. Potom však byl vzat na nebesa a za 10 dní nastaly Letnice, naše Svatodušní svátky. Tehdy na jeho učedníky sestoupil Duch svatý, v jeho síle svědčili o vzkříšeném, živém Kristu, lidé uvěřili, k učedníkům se přidávali, vznikla církve a stále rostla. To bylo vidět.

Uplynulo asi 27 let a do Jeruzaléma přicestoval na svátek Letnic apoštol Pavel. O tom vypráví text tohoto kázání ze Skutků apoštolských. Lukáš je psal asi po dalším čtvrtstoletí. Za těch víc než 50 let se toho moc změnilo, jen Ducha svatého stále nikdo neviděl a nevidí dodnes. Když tedy Lukáš psal kapitoly, že chtěli Pavla v Jeruzalémě o Letnicích zabít, úplně vynechal slovo Duch svatý. Duch není vidět. Ale všechno to Lukáš psal, aby ukázal svým čtenářům – také nám – že Pán Bůh je v Duchu svatém na zemi s námi, i když ho nevidíme, a co Duch svatý dělá a jak to dělá.

Abychom se učili si toho všimát a s Duchem svatým počítali. To je to důležité a to ostatní vynechám. Odpusťte mi to.

Čteme, že *se židé z Asie zmocnili* v chrámě Pavla a pobouřili proti němu celý dav. Pavel neudělal, co o něm vykřikovali. Byl nevinný, ale oni ho měli v rukou, měli ho ve své zlé moci.

Když to Lukáš psal, nikoho se už nikdo nemohl v jeruzalémském chrámu zmocnit, protože chrám už asi před dvaceti lety zbořili. Ale člověka se mohlo zmocnit nejrůznější jiné zlo, mohl se dostat do rukou lupičů, podvodníků, vydfiduchů, nepřátel, závistivců, hospodářské krize, nemoci... Přesně jako dnes. – Tak co Duch svatý?

Čteme, že ti, kteří se Pavla zmocnili, křičeli, jak Kraličtí přesně přeložili: „*Muži izraelští, pomozte!*“ To je nesmysl, že ano! Pomozte nám všem proti tomu jednomu? O pomoc měl přece volat Pavel, který byl sám proti přesile. Ale nevolal. Volali ti násilníci. Proč ne Pavel?

Obvykle voláme o pomoc, když se dostaneme do rukou zlého nebo zlých. Voláme příbuzné, známé, sousedy, úřady, doktory. Všelijak voláme o pomoc. Stěžujeme si, každému vyprávíme, co nás potkalo, jaká nespravedlnost a neštěstí. Až s tím i otravujeme a unavujeme. Ale to je normální. Když se nás zmocní zlo, co jiného bychom měli dělat? Musíme volat o pomoc. Kdybychom nevolali, bylo by to divné.

Proč tedy Pavel nevolal o pomoc? Duch svatý dává člověku obrovskou sílu se nebát. Nečekanou a při tom nějak samozřejmou, ne výjimečnou, hrdinskou. Ježíš říkal svým učedníkům (J 14,26), že jim Duch svatý připomene, co je učil Ježíš, a že (J 16,13) je to Duch

pravdy a do veškeré pravdy je uvede. Duch svatý člověku připomíná Boží slovo a potvrzuje, že je pravdivé. Poznáváme, že tohle je přece pravda a zrovna teď taky platí. Z toho je ta síla se nebát. Když jsme v Třebechovicích, tak vzpomínám, že před víc než šedesáti lety nám tady v Bělči vyprávěl Dr. Zelený, jak byli v koncentráku šťastní, kteří uměli z paměti kostelní písničky a biblické verše, hlavně žalmy. Jak je to posilovalo, když si je mohli připomínat. Duch svatý to člověku připomíná.

Mně bylo za války asi 8 a o Duchu svatém jsem nic nevěděl. Ale když jsem běžel za náletu ze školy domů a vybuchovaly bomby, nevěděl jsem, proč si v duchu zpívám (182) „Pán Bůh je síla má, všecka obrana má“. V tu chvíli jsem věděl, že je to pravda a vlastně jsem se nebál.

Ještě jednou do Bělče před šedesáti lety. Farář Miřejovský, Lubomír, nám tam vyprávěl, že za ním přijel do Československa přítel z Ameriky a byl nadšený z našich oken. V Americe v noci prostě svítla okna jako obdélníky, ale u nás tvořily rámy oken kříž. Všude svítla okna jako kříže. Američanovi připomínaly, že Kristus je tak blízko každé rodině, že přichází do každého bytu.

Tak to také dělá Duch svatý. Na něco člověka upozorní a tím připomene Boží slovo. Lukáš tu o Duchu svatém výslovně nenapsal, ale v závěru odstavce úmyslně zdůraznil schodiště: „*Když se dostali ke schodišti.*“ Doslova napsal: „ke schodům“. Kraličtí přeložili: „ke stupňům“. Patnáct biblických žalmů se jmenuje: „Písně stupňů“. Ekumenický překlad to vysvětluje názvem: „Poutní písně.“ Prý je zpívali poutníci, když stoupali po jeruzalémských schodech k

Hospodinu na velké svátky. Z těch žalmů známe i ten, který začíná: „*Pozvedám své oči k horám. Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina!*“

Duch svatý těmi schody Pavlovi připomínal a potvrdil Boží pomoc. Lukáš, my a jistě i další si všimli, že je zvláštní, že Pavel nevolá o pomoc. Ten rozvášněný dav, to byli poutníci. Uměli písňě schodů z paměti a žalm je také napadl. Netušili ovšem, že jim ho připomíná Duch svatý. Jak byli proti Pavlovi, nechtěli, aby to byla pravda a ve vzteku zapochybovali: „Tomuhle Pavlovi že má přicházet pomoc od Hospodina?“ Lukáš napsal, že právě tady došlo *k násilí davu*. Ale Pavlovi přicházela pomoc od Hospodina. Byla to pravda.

Když se dostaneme do rukou zla a pomoc nevidíme, Duch svatý nám připomíná a potvrzuje, že náš nebeský Otec je mocnější než zlo. Věrně nás miluje, a i kdyby nad námi tady zlo zvítězilo, jako vzkřísil z mrtvých Ježíše Krista, povolá i nás k novému životu. Duch svatý je s námi. Obdarovává nás, povzbuzuje a těší Kristovým pokojem. Osvobozuje nás. To je dar, že nezoufáme a nevoláme o pomoc. Nemusíme. Víme, že jsme bezpečně v Božím otcovském náručí. Aniž bychom to zamýšleli a uvědomovali si to, svědčíme tak o živém Kristu, který byl mrtev – a hle, živ je na věky věků a má klíče od smrti i hrobu.

Bože, děkujeme ti, že nás znovu ujišťuješ, že se nemusíme bát ničeho zlého, protože budoucnost nepatří zlému, ale je i pro nás u tebe. **Amen.**